

Side. Vort Standpunkt fører tværtimod og meget snarere dertil, at man kommer bort fra Lænten om Kjøbenhavns Befæstning, idet man lægger Kraften paa Forsvaret i første Linie, Forsvaret paa Søen. Vor Grundtanke er at forsvare Sjælland fra Båndet og i Sylland at lægge en tilstrækkelig stærk Hærskning og træffe de nødvendige øvrige enten forstærkende eller andre militære Foranstaltninger, saa at ogsaa denne Landsdel med Kraft kan hævdes.

Der Del af Lovforslaget, hvor det navnlig har maattet ligge os paa Sinde at gjøre Indrømmelser, har været den Del, som staa i Forbindelse med den fornødne Udrustning og Mandstabs tilstrækkelige Øvelse. Vi have ikke kunnet lufte Dinene for, at skal vort Forsvar uldøs have Noget at betyde, er det nødvendigt, at vort Mandskab og Befalingsmændene paa Flaaden ere saaledes øvede, at de blive en eventuel Modstander fuldstændig jevnbyrdige. Vi have ikke troet at burde afvige fra, hvad der fra Regjeringens Side i saa Henseende er foreslaaet, og det saa meget mindre, som den Øvelsesid, der er foreslaaet af Ministeren, og som vi ere gaaede ind paa, ikke er forskjellig fra det, som fra vor Side bestandig har været anset for det Bedste. At det naturligvis vil forøge Udgifterne til Flaadens Budget, er klart. Vi komme med vort Forslag i det Hele omtrent 375,000 Kr. over det nuværende Budget, og vi komme kun 25,000 Kr. lavere end det Mindretal, der er repræsenteret af den ærede Ordfører, hvorimod vi staa et Par Hundrede tusind Kroner høiere end det Mindretal, som er repræsenteret af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), hvilket Mindretal forøvrigt ogsaa overskrider det nuværende Budget for Flaaden med omtrent 200,000 Kr. Det har imidlertid for os ikke havt nogen som helst Betænkelse, efter som hvad der offers paa det ene, spares paa det andet Omraade, og efter som de finansielle Betragtninger, som kunne gjøres gjældende under Forsvarslovens Behandling, kun have Gylldighed, naar disse ses i deres Helhed, og en Sammenligning finder Sted mellem, hvad der opnaas paa de forskjellige Steder.

Vi have derfor saa meget lettere kunnet stille os, som vi have, med Hensyn til Søværnsloven, som de Forslag, vi have foreslået til Hærløven, ville medføre, hvis de da vedtages, hvad vi jo endnu ikke kunne vide. Maaffe er det netop vore Forslag, i der ville fremgaa som det endelige Resultat af et Fællesudvalgs Forhandlinger — en betydelig større Besparelse, end der er tænkt paa fra det andet Mindretals Side, som overhovedet vil Besparelse, idet vore Forslag gaa omtrent 1,100,000 Kr. under det Nøjagtende. Men selv efter at 2den Behandling af Hærløven har opgivet et Sandsynlighed for en Forøgelse af Udgifterne til Hæren udover, hvad vi havde tænkt os — der er imidlertid ved den Form, som Hærløven har

faaet ved 2den Behandling, dog opnaaet en betydelig Besparelse fra de nuværende Udgifter, jeg antager omtrent en halv Million Kr., skjøndt jeg ikke i Diebliffet kan sige det nøie, da det ikke staa mig fuldkomment klart, hvormeget den Fordyrelse vil beløbe sig til, der vil blive en Følge af det vedtagne Forslag om Garnisonstjenesten, som vistnok er det kostbareste af de Forslag, som bleve vedtagne ved 2den Behandling — jeg siger, at selv med det for Die, at der vil komme en Forøgelse af Udgifterne til Hæren udover, hvad vi havde tænkt os, skulde blive Udbyttet af 2den Behandling af Hærløven, vil der dog ikke være Grund for os til, at fravige, hvad vi, inden denne 2den Behandling fandt Sted, ansaa for rigtig at gaa til Flaaden. Vi agte ikke at fravige dette, ikke blot fordi vor Stilling er i fuldkommen Overensstemmelse med vor hele Opfattelse af Forsvarets Ordning og vor Modstand mod den Forsvarsplan, der foreligger fra anden Side, men ogsaa og navnlig fordi vi ikke bestomindre ville naae en Besparelse ved samtlige Udgifter til Hæren og Flaaden. Selv med, hvad der nu er vedtaget ved 2den Behandling af Hærløvsforslaget, og med det, som vi have sluttet os til for Flaadens Vedkommende, vil der blive en Besparelse i Forhold til det Nøjagtende. Dertil kommer desuden, at Hærløvens Behandling jo ingenlunde er færdig, saa der kan indtræde Ting, vi i dette Diebliff ikke kunne danne os nogen Mening om.

— Der er et Forslag, som jeg vil omtale med et Par Ord, og som vi vistnok ere enige om i hele Udvalget, nemlig, at gaa ind paa at have to Admiraler i Søværnet, hvoraf den ene skulde være Chef for Værftet. Naar jeg omtaler dette, er det, fordi jeg nærer nogen Tvivl om, hvorvidt den Form, hvorunder det Forslag kommer frem, eller hvorunder vi have sluttet os til Regjeringens Forslag, er den heldigste. Det kan være meget tvivlsomt, om ikke Kadrernes eller de høiere Charge's Forøgelse burde være sset under en anden Form, hvad enten man nu vilde give en Admiral til, men da ikke knytte ham til Værftet, eller man vilde dele Kommandørflassen i to, saaledes at man fik nogle Kommandører af lavere Grad og enkelte af høiere Grad. Det skal jeg i dette Diebliff lade være usagt. Det er en Ting, som maa nærmere overveies i Udvalget og vist vil blive Gjenstand for nærmere Konference med Marineministeren. Jeg vil kun fremdrage det, fordi jeg er meget i Tvivl om, hvorvidt det er rigtig at knytte en Admiral saa fast til Værftet som foreslaaet i Lovforslaget, og som Udvalget er gaaet ind paa. Sagen er nemlig den, at den væsentlige Fordel, der skulde naas ved at have to Admiraler istedetfor een, skulde være den, at der i Tilfælde af en Deling af Flaaden i Krigstid skulde have de fornødne Overcharger til at tage de to Kommandører, eller at der i Tilfælde af, at man f. Ex. ønskede at lade den ene Admi-